

Evangelí del diumenge VI de Pasqua: farem estada en ell

Evangelí i comentari del diumenge VI de Pasqua: “Qui m’estima, guardarà la meua paraula; el meu Pare l’estimarà i vindrem a fer estada en ell”. Quan de veritat maldem per seguir dòcilment els suggeriments de l’Esperit Sant, l’ànima s’omple de pau i d’alegria, senyals certs de la presència divina.

Evangelí (Jn 14, 23-29)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles:

Qui m'estima, guardarà la meua paraula; el meu Pare l'estimarà i vindrem a fer estada en ell. El qui no m'estima, no guarda les meves paraules. I la paraula que escolteu no és meua, sinó del Pare que m'ha enviat.

Us he dit tot això mentre he estat amb vosaltres, però el Defensor, l'Esperit Sant que el Pare enviarà en nom meu, us farà recordar tot el que jo us he dit, i us ho farà entendre.

Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo no us la dono pas com el món la dona. Que els vostres cors s'asserenin i no temin. Heu sentit que us deia: 'Me'n vaig, però torno a vosaltres'. Si m'estiméssiu, us alegraríeu de saber que me'n vaig al Pare, perquè el Pare és més gran que jo. Us ho he dit ara, per endavant, perquè, quan això passi, cregueu.

Comentari

En la intimitat de l'Última Cena, Jesús va oferir als deixebles alguns ensenyaments amb gust de comiat i testament final, com els que recull l'evangeli d'aquest diumenge sisè de Pasqua.

En primer lloc, Jesús fa referència al misteri profund de la presència de Déu a l'ànima. A l'Antic Testament el Senyor es va donar a conèixer progressivament al poble d'Israel i va prometre romandre-hi enmig. Aquesta presència estava especialment significada al *Sant dels Sants*, el lloc més sagrat del Temple de Jerusalem. Ara, Jesús anuncia una faisó nova de presència a cada persona, amb la condició que estimi i guardi les seves paraules, per fer-se així temple on Déu habita, com recordava sant Pau als primers

cristians: “aquest temple del Déu viu som nosaltres, tal com Déu mateix va dir: Habitaré en ells i els acompanyaré. Jo seré el seu Déu i ells seran el meu poble” (2 Co 6, 16).

La presència de Déu a l'ànima ha fascinat sempre els sants, que s'han sentit urgits a correspondre a tant d'amor de Déu per les criatures. Com explica sant Josepmaria, “la Trinitat s'ha enamorat de l'home, elevat a l'ordre de la gràcia i fet a la seva imatge i semblança; l'ha redimit del pecat (...) i desitja vivament d'habitar en la nostra ànima”[1]. Som habitualment conscients d'aquesta veritat pregona, d'aquesta presència de Déu a la nostra ànima en gràcia? Sabem correspondre cada dia amb agraïment, amb gestos d'afecte i adoració? Sant Agustí aconsellava: “En realitat, Déu no és lluny. Tu ets el que fa que sigui lluny. Estima'l i se t'acostarà; estima'l i habitarà en tu. El

Senyor és a prop. No us inquieteu per res”[2].

La presència de Déu a l'ànima no es pot separar de l'acció eficaç de l'Esperit Sant. Per això Jesús s'hi refereix aquí i l'anomena el *Paràclit*. Aquest terme grec significa literalment el que camina en paral·lel, mentre parla, suggereix i avisa. Per això es pot traduir com “advocat” i “consolador”. Advocat perquè intercedeix davant la justícia divina per obtenir el perdó dels pecats gràcies a la passió de Jesús; i consolador perquè amb suggeriments alleuja les nostres afliccions. A propòsit d'aquest passatge, els pares de l'Església expliquen que l'absència física de Jesús davant els nostres ulls permet precisament aquesta acció eficaç de l'Esperit en els nostres cors. Allí el Paràclit ens “recordarà” les paraules de Jesús, com ell mateix anuncia als deixebles, i ens suggerirà alhora

estimar-les i seguir-les, “inspirant invisiblement l'Esperit de la veritat la ciència del diví en l'enteniment” [3].

Quan de veritat maldem per seguir dòcilment els suggeriments de l'Esperit Sant, l'ànima s'omple de pau i d'alegria, senyals certs de la presència divina, fins i tot enmig de les dificultats. D'aquí que Jesús es refereixi també al fruit primerenc que havia obtingut amb la seva passió i amb què es va presentar ressuscitat: la pau. No la pau que ofereix el món, la vida còmoda, sinó la pau de Crist, fruit de la creu i de la lluita. Per això, diu sant Josep maria, “quantas contrarietats desapareixen quan interiorment ens posem ben a prop d'aquest Déu nostre, que mai no abandona! Es renova, amb matisos distints, aquest amor de Jesús envers els seus, els malalts, els paralítics, que pregunta: què et passa? Em passa... I, de seguida, llum o si més no, acceptació i pau”[4].

Tant de bo sapiguem nosaltres acudir sempre a aquesta presència de Déu a l'ànima com una font d'aigua viva en la qual sadollar tota la set, com la font en la qual recuperar una vegada i una altra l'alegria i la pau que hem de portar a tot arreu.

[1] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 84

[2] Sant Agustí, *Sermó 21*

[3] Dídim, *De Spiritu Sancto*, a *Catena aurea*

[4] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, n. 249

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-
diumenge-vi-de-pasqua-farem-estada-
en-ell/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangeli-del-diumenge-vi-de-pasqua-farem-estada-en-ell/) (20/04/2025)